

Отбрана без „авторитет“

Онези, които настояват, че е необходима Власт, често поставят въпроса за отбраната и сигурността, като твърдят, че общество без „Власт“ би означавало всеки да прави каквото си поиска, не би имало никакви стандарти за поведение, никакви правила, никакви последствия за онези, които решат да извършат кражба или убийство, и че обществото би се разпаднало от постоянно насилие и хаос. Тази загриженост обаче се основава на дълбоко неразбиране на човешката природа и на това какво е и какво не е „Властта“.

Отбраната срещу агресори не изисква никакъв специален „авторитет“, никакво законодателство, никакъв „закон“ и никакви „служители на закона“. Употребата на сила за отбрана е изконно оправдана, независимо кой употребява сила и независимо от това какво казва „законът“. И наличието на формални, организирани средства за осигуряване на такава сила за отбрана на една общност също не изисква „Власт“ или „закон“. Всеки индивид има право да се отбранява или да отбранява някой друг. Той може да реши да наеме някой друг, който да осигурява услуги по отбраната, или защото е физически неспособен да се отбранява сам, или просто защото предпочита да плати на някой друг да върши това. И ако определен брой хора решат да плащат за това да имат организация от обучени бойци с оръжие, превозни средства, сгради и други ресурси, от които се нуждаят, за да отбраняват цял град, тези хора имат това право.

На това място повечето вярващи във „Властта“ ще протестират, като кажат: „Всичко това е Власт“. Но това *не* е така. И тук разликата става очевидна. Онова, което един индивид *няма* право да прави – онова, което нито една гру-

па от хора, независимо от това колко голяма е тя, няма каквото и да било право да прави – е да наеме някой друг (индивид или група) да върши нещо, което никой обикновен индивид *няма* право да върши. Те не могат основателно да наемат някой да извърши грабеж, дори ако се нарича „дънъчно облагане“, защото обикновеният човек няма право да краде. Те не могат основателно да наемат някого да шпионира и насилствено да управлява решенията и поведението на техните близки, дори и това да се нарича „регламент“. Хората в едно общество без държава биха смятали, че имат право да наемат някой, който да използва сила само по много ограничен начин и в много ограничени ситуации, в които *всеки* индивид има правото да употреби сила: за да се отбранява срещу агресор. Противно на това, повечето от онова, което т. нар. „бранители“ от „Властта“ правят, е да *извършват* актове на агресия, а не да отбраняват срещу тях.

Част от онова, което сега се класифицира като „полицейска работа“ – всъщност, всичко онова, което „полицията“ върши, което е наистина законно, благородно, справедливо и полезно за обществото – ще продължи да се върши без мита за „авторитета“. Разследването на злодеяния и задържането на действителни престъпници – т.е. хора, които вредят на други хора, не просто хора, които не се подчиняват на политиките – ще продължи без мита за „авторитета“, като нещо, което почти всички хора биха желали и за което биха проявили желание да плащат. Това се потвърждава от факта, че вече има частни детективи и частни охранителни фирми, освен услугите на „Властта“ за „защита“, които всеки трябва да финансира принудително.

Би трябвало да има само една разлика, и то значителна разлика: за онези, които извършват разследване и охранителни услуги, при отсъствие на суеверието, нарече-

но „авторитет“, винаги ще се смята, че имат точно същите права, каквито всички останали хора. Макар че, вероятно, те биха били по-добре оборудвани и по-квалифицирани да извършват своята работа, отколкото са обикновените граждани, техните действия биха се преценявали по същите критерии, по които се преценяват действията на всеки друг човек, което изобщо няма нищо общо с т. нар. „служители на закона“. Частните фирми, които предлагат охранителни услуги, също биха преценявали своите *собствени* действия не по това, дали някакъв „авторитет“ им е казал да направят нещо или дали техните действия се смятат за „законни“ от „Властта“, а по това, дали тези действия по тяхно лично мнение са изконно оправдани. И не само че извинението „просто изпълнявам заповеди“ не би убедило обикновените хора, а самите агенти не биха могли, дори и в собствения си ум, да използват едно такова извинение, за да избегнат отговорността за своите действия, защото никой не би твърдял, че е „авторитет“, поставен над тях.

Неавторитарната „полиция“ – ако изобщо би се наричала така – би изглеждала много различно от сегашните агенти на „Властта“. За тях не би се смятало, че имат правото да вършат всичко, което никой друг човек няма право да върши. Те биха могли да отиват на място, да разпитват хора, да използват сила или да вършат нещо друго, в ситуации, в които всеки друг човек би имал правото да прави същото нещо. В резултат на това обикновените хора изобщо няма да имат причина да се чувстват нервни или притеснени в тяхно присъствие, каквато имат повечето хора днес в присъствието на „служители на закона“. Хората повече не биха чувствали каквото и да било задължение да понасят разпити, обиски или каквото и да било друго нещо, изисквано от частните охранители, както не биха чувствали такова задължение, ако някой непознат на улицата отпрати

такива искания към тях. И ако един частен охранител започне да злоупотребява или върши насилие, неговата жертва би имала право да реагира по същия начин, по който би реагирал всеки друг човек. И още по-важно, индивидът, който оказва съпротива срещу агресията на частен охранител, би имал в такъв случай подкрепата на ближните си, защото ближните му не биха смятали, че имат каквото и да било задължение да се подчиняват на някого заради някаква значка или някакъв „закон“.

Най-добрият възпиращ механизъм срещу това една организация за отбрана да стане корумпирана или да „излезе от контрол“, е възможността клиентите просто да спрат да плащат. Ясно е, че никой не иска да плаща на някаква банда, за да го тормози, както и че повечето хора не искат също така да плащат на някаква банда да тормози и другите хора. Обикновеният човек иска да види заловени и възпрени крадците и убийците, но той също иска да види и че не е причинена вреда на невинните. Ако клиентите на частна охранителна фирма открият, че техните „охранители“ тормозят и нападат невинни хора – а те са наети да предотвратяват този тип поведение – основните клиенти незабавно биха изчезнали и разбойниците биха излезли от бизнеса. И ако при отсъствие на въображаем „авторитет“, разбойниците решат да *принудят* бившите си клиенти да продължат да плащат, ответната реакция на хората би била незабавна и сурова, понеже никой не би чувствал каквото и да било „законово“ задължение да позволи да бъде тормозен.

На една неавторитарна система за защита също така би липсвал и един друг особено нелеп аспект на почти всички форми на „отбрана“ на „Властта“. За „Властта“ е стандарт не само да принуждава хората да финансират „отбранителните“ схеми, а и да отказват дори да съобщят

на хората какво изобщо финансират. „Властта“ на САЩ и по-специално ЦРУ (въпреки че много други агенции също се занимават със секретни операции) са изразходвали десетилетия наред *билиони* долари – голяма част от които все още остават безотчетни – за операции, за които на техните „клиенти“ – американските хора – е забранено да знаят. И наистина, всеки, който се е опитал да каже на американските хора какво финансират всички те, бива вкаран в затвора – или по-лошо – за причиняване на пробив в „националната сигурност“. Като се има пред вид почти неограничената власт, почти неограничените финанси и позволение то да вършат всичките си дела в секретност, направо абсурдно е да си въобразяваме, че армията и ЦРУ биха вършили само полезни, законни неща. И наистина, американските хора научават все повече и повече за това, че ЦРУ десетилетия наред се е занимавало с наркопласьорство, търговия с оръжие, изтезания, поръчкови убийства, купуване на влияние в чужди правителства, поставяне на диктатори-кукли на конци и всички видове други разрушителни и злонамерени практики. Дори президентът Хари Труман, който създава ЦРУ, по-късно заявява, че никога не би направил това, ако знаеше, че това ще стане „американското Гестапо“. Всяка частна фирма, която предлага услуги по защита и отбрана, не би привлякла изобщо никакви клиенти, ако тяхната търговска реклама гласеше: „Ако ни давате огромни парични суми, ние ще ви защитаваме, само че няма да ви казваме за какво плащате, както и няма да ви казваме какво правим или как го правим“. Единствената причина „Властта“ да получава финансиране въз основа на такъв нелеп постулат е затова, че получава парите си чрез насилствено ограбване, а не чрез доброволни бизнес отношения. На хората не се дава възможност да избират, дали да финансират или не.

Има още един абсурден аспект на „защитата“ чрез „Власт“, който изобщо не би се появил при частните фирми, предлагащи услуги по отбрана и защита. Под маската на „оръжеен контрол“ и други „закони“ за оръжията, авторитарните режими често насилствено отнемат на хората възможността да се самозащитават, като изказват нелепото твърдение, че това се прави за сигурността на самите разоръжени хора. Онези, които имат власт, знаят абсолютно добре, че едно обезоръжено общество е безпомощно общество, а точно това искат тираните. Идеята, че човек, който няма нищо против „законите“ срещу кражбата и убийството, има намерение да нарушава „законите“ за оръжията, е абсурдна. Както статистиката на престъпленията, така и здравият разум, показват, че приемането на „закон“ срещу притежаването на лично оръжие, ще повлияе само на „спазващите закона“, като резултатът от това ще бъде, че добрите по принцип хора накрая ще имат по-малка възможност да се защитават срещу агресори. А политиците точно това искат, защото те имат под ръка най-голямата, най-могъщата банда от агресори. Няма нужда да се казва, че ако някой търси защита от агресори, той няма доброволно да плаща на фирма, която насилствено ще отнеме неговите *собствени* средства за самозащита.

Нещо повече, въоръжените сблъсъци между полицията и гражданите явно биха намалели или престанали, ако хората можеха просто да спрат да финансират каквито и да било „защитници“, които стават агресори. Например, голяма част от междурасовото напрежение и насилие в историята на САЩ е в резултат на това, че бели „служители на закона“ са тормозели и малтретирали чернокожи граждани. Вместо „законът“ да повлияе на цивилизоването, той се е използвал като извинение за въоръжена агресия. Ако им беше дадена възможност за избор, жителите на

чернокожите квартали явно нямаше доброволно да плащат, за да ги заплашват и нападат редовно расистки, садистични бели разбойници. Много други сблъсъци с използване на насилие в САЩ и навсякъде по света също са станали поради това, че хората биват притеснявани с онова, което върши с тях управляващата класа. Тук бихме включили клането на хиляди протестиращи на площад Тянанмън, извършено от китайската армия през 1989, разстрела на няколко протестиращи срещу войната, извършен от Националната гвардия в Кент Стейт, Охайо през 1970 и т.н. Все по-често и по-често в САЩ публичните демонстрации и протести срещу политиката на „Властта“ завършват с авторитарни атаки срещу протестиращите със сълзотворен газ, палки, тазери, гумени куршуми и т. н. Ясно е, че няма такава група от хора, която би плащала с готовност на банда, която насилствено ще спира същите тези хора да говорят онова, което мислят. И още по-важно, мотивацията за тези протести е почти винаги недоволство от онова, което служителите на „Властта“ правят срещу волята на народа (поне на част от народа). Ако на всеки човек беше позволено да харчи собствените си пари, вместо да бъде насилван да финансира един централизиран, авторитарен план, нямаше да има причина за повечето протести от този вид, както и изобщо за възникване на сблъсъци в резултат на тези протести.

Един неавторитарен охранител би вършел само неща, които той *и* неговите клиенти смятат за оправдани и които вероятно биха били изяснени под формата на договор, с който охранителят се съгласява да осигурява конкретни услуги за точно определена цена. Сравнете това със стандартната версия на „защитата“, представена от „Властта“: „Ние насилствено ще вземаме толкова пари, колкото искаме, и ще решим какво изобщо ще правим за вас“. По-

вечето хора искат агресорите да бъдат спрени и невинните хора да бъдат защитени. Единственият начин една фирма да успее на свободния пазар е, като дава на клиентите си онова, което те искат. За разлика от „Властта“, ако една частна отбранителна фирма иска да разчита на благоразположени клиенти, тя би трябвало да има голям стимул, за да не бъде небрежна, прахосническа, злоупотребяваща или корумпирана. Ако хората биха могли да местят бизнеса си другаде, винаги би имало конкуренция, за да се види кой би могъл да осигури истинска справедливост най-ефективно. За да успее една частна охранителна фирма, тя би трябвало да покаже на клиентите си, че: 1) е много добра в определянето на това кой е виновен и кой не; 2) е много добра в гарантирането на това, че невинните хора няма да бъдат тормозени, нападани или оклеветявани; 3) е много добра в гарантирането на това, че истински опасните хора ще бъдат залавяни и ще им бъде попречено да причиняват още вреди; 4) е много добра в гарантирането на това, че жертвите на престъпления ще получават възможно най-пълна компенсация; 5) е много добра в това да поставя онези, които са извършили нещо нередно, но няма нужда да бъдат отстранявани напълно от обществото, в среда, в която тяхното отношение и поведение наистина ще се поправят. Противоположно на това, прокурорите на „Властта“ се специализират в демонизиране на обвиняемия и винаги имат стимул да повдигнат обвинение (или да изтръгнат признание, известно като „сделка“ за по-малка присъда), независимо от вината или невинността на обвиняемия; съдилищата на „Властта“ постоянно освобождават хора, които все още представляват явна опасност за другите хора, а държат затворени милиони хора, които не са навредили на никого; системата на затвори на „Властта“, поради това, че затворниците биват унижавани, малтрети-

рани и насилвани както от „охраната“, така и от другите затворници, създава от разочаровани, гневни хора такива, които са дори *повече* разочаровани и гневни, превръща невинни хора в престъпници, а престъпниците в още по-лоши престъпници. И американските хора са принуждавани да финансират тази разрушителна система, независимо от това, дали те искат или не искат.

Друг важен момент е, че в случай на частна охранителна фирма, ако един „охранител“ започне да злоупотребява, репутацията и кариерата на всеки друг охранител зависи от разкриването и разобличаването на престъпника. Противоположно на това, днес е всеобщо прието, че органите на полицията на „Властта“ на първо място ще защитава своите. Когато някой полицай бъде хванат да върши нещо, което е свързано с корупция или насилие, или което е „незаконно“, почти без изключение останалите полицаи ще помогнат да го прикрият или защитят. Те действат въз основа на манталитета на бандата, защото хората, които са принудени да им плащат заплатите, всъщност *не* са хората, пред които те трябва да отговарят. Както повечето служители на „Властта“, те отговарят пред политиките и смятат обикновените хора за добитък, а не за клиенти. Противоположно на това, обикновените хора биха могли да смятат частните охранители за свои приятели, съюзници и работници, а още по-важно – за *равни*. Те не биха ги смятали за „авторитет“, пред който да раболепничат, нито за постоянна потенциална заплаха, от която да се боят. Всички хора, включително и наетите охранители, биха признавали, че охранителите нямат повече права от всички останали хора. Всички хора биха знаели, че ако един нает охранител се осмели да извърши кражба, нападение или убийство, той ще бъде смятан за престъпник и ще бъде третиран като всеки друг престъпник.

Един истински охранител, който защитава свободата и имуществото, не само че не изисква вяра в „авторитет“, а той изисква *отсъствие* на такава вяра. Някой, който си въобразява, че има правото насилствено да управлява всички останали хора – дори само по „ограничен“ начин – ще третира хората по съответния начин. „Служителят на закона“, който издава фиш за съвсем незначително нарушение, задържа и разпитва хора просто без причина и винаги търси повод да се намеси в ежедневния живот на хората, не е защитник и не заслужава уважение и съдействие. Неавторитарният защитник, от друга страна, няма да бъде нищо повече от нормално човешко същество, със същите права като всички други хора, въпреки че, може би, ще бъде по-често от повечето хора въоръжен, и по-добре от тях – обучен за физическа борба. Той би могъл да бъде смятан за ближен, който може да бъде извикан, ако има проблем, а не за агент на банда разбойници, който на първо място служи на управляващата класа. И работата на охранител без каквито и да било „авторитет“, власт или статут, би привличала главно онези, които наистина искат да защитават невинните хора, и не би привличала онези, които искат просто да имат възможност да упражняват власт и да управляват другите хора – човешки недостатък, който се подхранва от работата на съвременните „служители на закона“. Не казвам, че частните охранители изобщо не биха извършили нещо нередно. Те все пак ще бъдат хора, способни на лоша преценка, нехайство и дори злонамереност, точно както и всички други хора. Обаче те няма да имат „законно“ *разрешение* да вършат нередни неща и няма да има нито „система“, нито „закон“, нито „авторитет“, които те биха обвинили за своите действия или зад които те биха могли да се скрият, за да избегнат гнева на своите жертви. Ако те изобщо биха си позволили

да действат като агресори, възмездието срещу тях би било сигурно и незабавно. Сред население, което се е освободило от суеверието, наречено „авторитет“, срещу всяка група охранители, която реши да стане група грабители, разбойници и тирани, няма да бъде „гласувано“, заведено съдебно дело или подадено оплакване пред някакъв „авторитет“. Те ще бъдат застреляни. Единственото нещо, което позволява продължително, широкомащабно потисничество над което и да било въоръжено население, е вярата в „авторитета“ сред *жертвите* на потисничеството. Без тази вяра е невъзможно те да бъдат подчинени или управлявани за продължително време.